

Preklad tejto stránky bol vytvorený strojovým prekladom [Prepojenie]. Strojové preklady môžu obsahovať chyby, ktoré môžu znížovať ich zrozumiteľnosť a presnosť. Ombudsman nenesie žiadnu zodpovednosť za prípadné nezrovnalosti. Ak potrebujete najaktuálnejšie informácie a chcete mať právnu istotu, pozrite si zdrojovú verziu, ktorá sa nachádza na uvedenom odkaze angličtina. Ak potrebujete viac informácií, prečítajte si dokument o našej [jazykovej politike a politike prekladu](#) [Prepojenie].

Rozhodnutie o tom, ako Európska komisia riešila dve sťažnosti týkajúce sa právnych predpisov v oblasti územného plánovania v súvislosti s maloobchodnými priestormi v Nemecku (spoločné veci 2238 a 2249/2021/MHZ)

Rozhodnutie

Prípad 2238/2021/MHZ - Otvorené dňa 01/02/2022 - Rozhodnutie z dňa 16/12/2022 - Dotknutý orgán Európska komisia (Zistený nesprávny úradný postup) |

Prípad 2249/2021/MHZ - Otvorené dňa 01/02/2022 - Rozhodnutie z dňa 16/12/2022 - Dotknutý orgán Európska komisia (Zistený nesprávny úradný postup) |

Sťažovateľmi sú dve maloobchodné spoločnosti, IKEA a Decathlon, ktoré tvrdili, že Európska komisia náležite neriešila konania o porušení povinnosti proti Nemecku týkajúce sa zákonov o plánovaní a maloobchodných priestorov. Sťažovatelia napadli čas potrebný na konanie, pričom pôvodná sťažnosť vo veci porušenia právnych predpisov bola podaná v roku 2008. Vyjadrili tiež nesúhlas s rozdielnymi vysvetleniami oneskorenia, ktoré poskytla Komisia.

V priebehu vyšetrovania ombudsmanka vydala Komisii predbežné zistenia, najmä že Komisii trvalo neprimerane dlho (viac ako trinásť rokov), kým sa zaoberala počiatočnými administratívnymi fázami postupu v prípade nesplnenia povinnosti. Navrhla, aby Komisia bezodkladne prijala rozhodnutie o ďalšej fáze postupu.

V odpovedi na zistenia ombudsmanky Komisia poskytla vysvetlenia s cieľom odôvodniť potrebný čas a uviedla, že má v úmysle prijať rozhodnutie začiatkom roka 2023.

Ombudsman zastával názor, že čas, ktorý bol potrebný, nie je možné odôvodniť. Vyšetrovanie uzavrela zistením nesprávneho úradného postupu. Domnievala sa, že by nemalo zmysel vydať odporúčanie, keďže Komisia sa zaviazala prijať rozhodnutie v nadchádzajúcich mesiacoch. Komisia by mala ombudsmanke podať správu do konca marca 2023.

Okolnosti predchádzajúce sťažnostiam

1. V roku 2008 podala IKEA Retail Germany sťažnosť Európskej komisii proti Nemecku. Sťažnosť sa týkala obmedzení plánovania maloobchodných prevádzok v dvoch nemeckých spolkových krajinách (Severné Porýnie-Vestfálsko a Bádensko-Württembersko), ktoré sa vzťahujú na veľké maloobchodné priestory (s rozlohou viac ako 800 metrov štvorcových) [1].
2. IKEA tvrdila, že zákony porušujú právo na slobodu usadiť sa [2] a smernicu EÚ o službách [3]. Komisia začala v súvislosti so sťažnosťou postup v prípade nesplnenia povinnosti [4] a 25. júna 2009 zaslala Nemecku „formálnu výzvu“. Nemecko odpovedalo o dva mesiace neskôr.
3. V roku 2014 spoločnosť Decathlon Germany predložila Komisii sťažnosť v tej istej veci. Komisia sa rozhodla zaoberať sa sťažnosťami spoločností IKEA a Decathlon spoločne. Dňa 18. júna 2015 zaslala nemeckým orgánom dodatočnú výzvu. Nemecko odpovedalo v auguste 2015.
4. Odvtedy boli IKEA a Decathlon v kontakte s Komisiou v súvislosti s postupom v prípade nesplnenia povinnosti, a to aj prostredníctvom stretnutí s príslušnými zamestnancami Komisie a prostredníctvom korešpondencie.
5. V roku 2018 Súdny dvor EÚ (SDEÚ) vydal rozsudok vo veci týkajúcej sa obmedzení maloobchodných priestorov (vec Visser) [5].
6. Konferencia nemeckých ministrov územného plánovania v decembri 2020 vypracovala usmernenia pre spolkové krajiny, v ktorých sa objasňujú výnimky z pravidiel obmedzujúcich slobodu maloobchodníkov usadiť sa.
7. V období od októbra 2020 do augusta 2021 si sťažovatelia a Komisia vymenili listy a v januári 2021 sa stretli. Decathlon a IKEA vo svojich listoch vyjadrili nespokojnosť s tým, ako Komisia riešila postup v prípade nesplnenia povinnosti, a so skutočnosťou, že sa zdá, že je „politicky zablokovaný“. Komisia vysvetlila, že hľadá uspokojivé riešenie a že plánuje opätovne otvoriť diskusie s nemeckými orgánmi po skončení nemeckého predsedníctva Rady EÚ (december 2020).
8. V auguste 2021 Komisia informovala sťažovateľov, že nemecká spolková vláda uviedla, že okrem uvedených usmernení zvažuje úpravu spolkového zákona o územnom plánovaní s cieľom stanoviť explicitnejšie ustanovenia o tom, kedy môžu štátne orgány udeliť výnimky z obmedzení plánovania maloobchodných priestorov. Uviedla, že táto zmena by sa mohla prijať v roku 2022.
9. IKEA a Decathlon sa 17. decembra 2021 obrátili na európskeho ombudsmana.

Vyšetrovanie

10. Ombudsmanka začala vyšetrovanie v súvislosti s obavami sťažovateľov, že Komisia náležite neriešila konania o nesplnení povinnosti proti Nemecku v nadväznosti na dve sťažnosti týkajúce sa zákonov o územnom plánovaní a maloobchodných priestorov (2008/4946 a 2015/4207).

11. Vyšetrovanie sa zameralo na: i) čas, ktorý Komisia potrebovala na vybavenie postupu v prípade nesplnenia povinnosti; ii) dôvody oneskorenia, ktoré uviedla Komisia.

12. Vyšetrovací tím ombudsmanky sa 22. marca 2022 stretol s Komisiou a nahliadol do spisov Komisie. Sťažovatelia predložili pripomienky k správe ombudsmana o stretnutí s Komisiou a o inšpekcii [6]. Ombudsmanka 15. júla 2022 zaslala Komisii svoje predbežné zistenia [7]. Odpoveď Komisie zo 14. októbra 2022 bola postúpená sťažovateľom. Svoje pripomienky predložili 16. novembra 2022.

Oneskorenie a jeho odôvodnenie

Prvotné argumenty predložené ombudsmanovi

13. Sťažovatelia tvrdili, že konanie trvalo neprimerane dlho (doteraz viac ako 13 rokov) a že dôvody oneskorenia, ktoré Komisia uviedla, neboli dôveryhodné a v priebehu rokov sa zmenili. Sťažovatelia boli vedení k tomu, aby pochopili, že politické úvahy a vnútroštátny vplyv zabránili ukončeniu postupu v prípade nesplnenia povinnosti.

14. Počas stretnutia s vyšetrovacím tímom ombudsmanky Komisia tvrdila, že prípady sú zložité a zahŕňajú konflikt medzi právom na slobodu usadiť sa v EÚ a obavami týkajúcimi sa mestského a krajského plánovania vrátane ochrany životného prostredia a spotrebiteľa. Poukázala aj na zložitosť spolkového systému v Nemecku, ktorý zohrával úlohu v meškaní.

15. Komisia uznala, že tento prípad patrí medzi doteraz najdlhšie konania o porušení povinnosti, ktoré sa začali v roku 2008. V roku 2017 bolo konanie pozastavené až do konečného rozsudku vo veci Visser. Po vydaní rozsudku v roku 2018 Komisia prípady opätovne otvorila.

16. Komisia však uviedla, že k oneskoreniu prispeli aj nemecké voľby v roku 2017 a zmena ministerských portfólií. Dodala, že pokračovala v analýze súvisiacich zmien, ako sú usmernenia vydané Konferenciou nemeckých ministrov územného plánovania.

17. Komisia takisto podrobne opísala ďalšie kroky, ktoré podnikla počas prebiehajúceho postupu v prípade nesplnenia povinnosti s cieľom zabezpečiť, aby členské štáty dodržiavali právo na slobodu usadiť sa. V roku 2018 Komisia uverejnila oznámenie o maloobchodnom

sektore [8], v ktorom určila najlepšie postupy na usmernenie reforiem členských štátov v tomto sektore, ako aj praktickú príručku [9] pre vnútroštátne alebo regionálne orgány o reforme maloobchodného sektora. Komisia zorganizovala aj semináre a iné iniciatívy vrátane zainteresovaných strán.

18. Komisia tvrdila, že sa vedome rozhodla riešiť túto záležitosť prostredníctvom dialógu s orgánmi v Nemecku, a nie prostredníctvom formálnych krokov postupu v prípade nesplnenia povinnosti. Uviedla, že sa tým „pokročilo v týchto prípadoch pomalým procesom“.

19. Komisia zorganizovala značný počet dvojstranných stretnutí a iných druhov stretnutí s príslušnými orgánmi v Nemecku. To zahŕňalo stretnutie v januári 2019, na ktorom sa zúčastnili sťažovatelia, spolkové a štátne orgány v Nemecku a Komisia (so zástupcami právneho servisu a Generálneho riaditeľstva pre obchod).

20. Komisia uviedla, že neočakáva skoré ukončenie postupu v prípade nesplnenia povinnosti, keďže jej dialóg s orgánmi v Nemecku stále prebieha a nemecké orgány musia prijať niekoľko ďalších krokov.

21. Komisia uviedla, že by mohlo byť možné uzavrieť túto vec z „príležitostných dôvodov“. Uviedol, že takéto rozhodnutie môže prijať aj vtedy, ak zistí, že vnútroštátne právo/vnútroštátna prax zjavne nie sú zlučiteľné s právom EÚ. V takýchto prípadoch sa v záverečnom liste Komisie podrobne opisuje právna situácia a prečo je nezlučiteľná s právom EÚ, ako aj osobitné okolnosti v členskom štáte, ktoré sú vhodné na uzavretie prípadu. Tento list potom môžu sťažovatelia použiť ako súčasť právnej námietky na vnútroštátnej úrovni. Ak sa sťažovateľ rozhodne predložiť vec, ktorá bola uzavretá z príležitostných dôvodov, vnútroštátnemu súdu, vnútroštátny súd sa môže rozhodnúť požiadať Súdny dvor EÚ (SDEÚ) o prejudiciálne rozhodnutie, čo je postup, do ktorého Komisia pravidelne zasahuje.

22. Sťažovatelia vo svojich pripomienkach k správe o inšpekcii [10] tvrdili, že napriek názorom Komisie na zložitosť prípadu Komisia nedodrжала uplatniteľné pravidlá, najmä článok 258 Zmluvy o fungovaní EÚ (ZFEÚ) [11]. Ak sa Komisia domnieva, že členský štát si nesplnil povinnosť vyplývajúcu zo zmlúv, mala by v tejto veci vydať „odôvodnené stanovisko“. Komisia zaslala dve formálne výzvy, v ktorých uviedla, že sa domnieva, že je to tak, a nič nenasvedčuje tomu, že zmenila svoje stanovisko. Rozsudok vo veci *Visser* len posilnil právne posúdenie Komisie.

23. Sťažovatelia sa domnievajú, že okrem stretnutia v januári 2019 kroky, ktoré Komisia prijala v tejto veci, slúžili na oddialenie postupu.

24. Sťažovatelia vyjadrili znepokojenie nad tým, že Komisia naznačila, že by mohla uzavrieť ich prípad z „príležitostných dôvodov“. Hoci Komisia poukázala na možnosť podať opravný prostriedok na vnútroštátnej úrovni, je si vedomá, že tak už urobila. Sťažovatelia podali sťažnosti na porušenie právnych predpisov po tom, ako Spolkový správny súd Nemecka rozhodol, že obmedzenia v nemeckom zákone o územnom plánovaní sú odôvodnené (primerané). Ak by sa konanie o porušení povinnosti uzavrelo z príležitostných dôvodov,

sťažovatelia tvrdili, že nemecký správny súd by sa touto záležitosťou nezaoberal a nepostúpil by ich vec Súdnemu dvoru Európskej únie.

25. Sťažovatelia takisto uviedli, že zatiaľ čo administratívni pracovníci Komisie, ktorí sa zaoberali ich prípadom, s nimi udržiavali dobrú komunikáciu, od rozsudku vo veci Visser im neboli poskytnuté dôvody pretrvávajúceho oneskorenia. Počas tohto obdobia sa príslušné právne ustanovenia v Nemecku nezmenili.

Predbežné hodnotenie ombudsmana

26. Od začatia konania o porušení povinnosti Komisiou uplynulo viac ako trinásť rokov, Komisia však nebola schopná uviesť, kedy sa konanie skončí. **Ombudsmanka zaujala predbežné stanovisko, že takéto výrazné oneskorenie nie je primerané.** Jednotlivé tvrdenia, ktoré Komisia uviedla na vysvetlenie omeškania, sa zdali byť sčasti kumulatívne a vyplývali z toho, že Komisia sama neprijala rozhodnutie o tom, či v danej veci bude pokračovať alebo nie. Z objektívneho hľadiska je trinásť rokov neprimerane dlhý čas na riešenie administratívnych fáz konania o nesplnení povinnosti. Oneskorenie malo nepopierateľne negatívne dôsledky pre sťažovateľov.

27. V tejto súvislosti **ombudsmanka zistila, že je povinnosťou Komisie prijať rozhodnutie o ďalšej fáze tohto postupu v prípade nesplnenia povinnosti, a vyzvala Komisiu, aby tak urobila bez ďalšieho neodôvodneného odkladu.**

Odpoveď Komisie na predbežné posúdenie ombudsmanky a pripomienky sťažovateľov k tejto odpovedi

28. Komisia sa odvolala na svoje najnovšie opatrenia týkajúce sa prípadov porušenia právnych predpisov sťažovateľmi. Po stretnutí s vyšetrovacím tímom ombudsmanky v marci 2022 sa Komisia v apríli 2022 stretla s nemeckými orgánmi online. V máji 2022 Komisia zaslala nemeckej vláde zoznam podrobných otázok týkajúcich sa usmernení pre postupy udeľovania výnimiek, ktoré vydala nemecká konferencia ministrov územného plánovania v decembri 2020. Nemecká vláda odpovedala v auguste 2022. Medzitým Komisia v júli 2022 prediskutovala tieto prípady s nemeckou vládou. V septembri a októbri 2022 Komisia uskutočnila ďalšie výmeny informácií s nemeckými orgánmi. Komisia takisto nadviazala ďalšie kontakty so sťažovateľmi a naplánovala s nimi stretnutie v októbri 2022.

29. Účelom všetkých týchto stretnutí a výmen bolo zhromaždiť informácie s cieľom prijať rozhodnutie o postupe v prípade nesplnenia povinnosti do začiatku roka 2023.

30. Podľa názoru Komisie existujú rôzne dôvody omeškania.

31. Prípady sú právne komplikované a politicky citlivé najmä z dôvodu dvoch protichodných záujmov: hospodársky záujem slobody usadiť sa v maloobchodnom sektore a ciele verejného

záujmu, ako je ochrana životného prostredia, ochrana spotrebiteľa a sociálna a územná súdržnosť. Tieto prípady súvisia s prebiehajúcimi politickými diskusiami o obnove miest, využívaní pôdy, dopravnej politike, opatreniach v oblasti klímy a trvalo udržateľnom rozvoji. V Nemecku (rovnako ako v iných spolkových členských štátoch EÚ) je regulačný rámec pre maloobchodný sektor zodpovednosťou spolkových krajín, zatiaľ čo obce majú určitú autonómiu pri uplatňovaní tohto rámca.

32. Komisia zdôraznila, že neustále sleduje otázku zakladania maloobchodných podnikov v rôznych členských štátoch. Situácia v celej EÚ je veľmi zložitá a zahŕňa rôzne pravidlá a predpisy na vnútroštátnej, regionálnej a niekedy aj miestnej úrovni.

33. Komisia zopakovala, že oneskorenie bolo čiastočne spôsobené potrebou počkať na výsledky súdnych konaní [12] a vykonávaním smernice o službách (ktorá sa mala v plnej miere vykonať do roku 2010).

34. Komisia takisto poukázala na to, že zatiaľ čo pred rozhodnutím vo veci Visser Nemecko spochybnilo názor Komisie, od rozhodnutia sa nemecká vláda „konštruktívne“ zapojila do riešenia obáv vyjadrených Komisiou. Tieto diskusie boli zložité a časovo náročné.

35. Tvrdila, že hoci úprava právneho rámca počas týchto diskusií je nerealistická, posilnenie existujúceho nástroja postupov udeľovania výnimiek podľa nemeckého práva ponúka v praxi „určitý *potenciál na zabezpečenie lepšieho súladu s právom EÚ*“ nemeckého rámca pre zakladanie maloobchodných podnikov. Komisia je plne odhodlaná aktívne spolupracovať s nemeckými orgánmi na rozvoji životaschopného systému zakladania maloobchodných podnikov v prospech hospodárskych subjektov, ako sú sťažovatelia.

36. Komisia nesúhlasí s tvrdením sťažovateľov, že nedodržala článok 258 ZFEÚ z dôvodu, že bola povinná vydať odôvodnené stanovisko. Súdny dvor Európskej únie neustále uznáva, že Komisia má diskrečnú právomoc pri rozhodovaní o tom, či a kedy začať postup v prípade nesplnenia povinnosti alebo postúpiť vec Súdnemu dvoru Európskej únie. Komisia môže prípad uzavrieť z „príležitostných dôvodov“, hoci vnútroštátne právne predpisy alebo prax zjavne nie sú právne zlučiteľné s právom EÚ. Komisia nie je povinná vydať odôvodnené stanovisko, aj keď sa domnieva, že členský štát si nesplnil povinnosť, ktorá mu vyplýva zo zmlúv.

37. Sťažovatelia uvítali opatrenia Komisie prijaté po jej stretnutí s vyšetrovacím tímom ombudsmanky v marci 2022. Komisia sa však so sťažovateľmi vrátila do kontaktu až v septembri 2022.

38. Sťažovatelia súhlasia s Komisiou, že prípady sú právne zložité. Tvrdili však, že nemecké zákony sú alebo nie sú v súlade s právom na slobodu usadiť sa. Keďže Komisia zaslala dve formálne výzvy, jej názor bol jasný ešte predtým, ako oba rozsudky Súdného dvora EÚ podporili ich právne stanovisko. Sťažovatelia uznali, že Komisia má diskrečnú právomoc pri riešení prípadov nesplnenia povinnosti. Ak sa však domnieva, že došlo k jasnému porušeniu základných slobôd, musí vo svojom diskrečnom rozhodnutí posúdiť porušenie práva, čo v tomto prípade neurobil.

39. Sťažovatelia uviedli, že v súvislosti so svojimi prípadmi sa už obrátili na nemecké súdy, ale Spolkový správny súd rozhodol, že vec nepostúpi Súdnemu dvoru Európskej únie. Ak by teda Komisia uzavrela ich prípad z príležitostných dôvodov a usúdila by, že túto záležitosť by vnútroštátne súdy lepšie napravili, v podstate by pripustila, že právo na slobodu usadiť sa by bolo porušené. To by narušilo dôveryhodnosť Komisie ako „strážkyne zmlúv“.

40. Sťažovatelia sú znepokojení názormi Komisie, že zvýšeným využívaním postupov udeľovania výnimiek by sa mohol zabezpečiť súlad s právom EÚ. Sťažovatelia vo svojich sťažnostiach Komisii vysvetlili, že požiadavky postupov udeľovania výnimiek sú nejasné a orgán zodpovedný za udeľovanie výnimiek má úplnú diskrečnú právomoc tak urobiť. Žiadna zmena ustanovenia o výnimke nezmení situáciu podľa nemeckého práva územného plánovania, ak žiadatelia nemajú právo na výnimku z tých nariadení, ktoré nie sú v súlade s právom Únie. Je preto ťažké pochopiť, ako môže postup udeľovania výnimiek zabezpečiť súlad v praxi.

Záverečné hodnotenie ombudsmana

41. Komisia uviedla, že rozhodnutie o prípadoch nesplnenia povinnosti sťažovateľov prijme **začiatkom roka 2023**. Ak tak urobí, bude to už takmer 14 rokov od podania prvej sťažnosti. Hoci Komisia počas tohto obdobia určite nebola nečinná v súvislosti so spisom, ombudsmanka trvá na svojom predbežnom zistení, že toto oneskorenie nie je vzhľadom na predmetnú záležitosť primerané. Komisia musí pri všetkých svojich činnostiach dodržiavať zásady dobrej správy vecí verejných, medzi ktoré patrí požiadavka, aby sa rozhodnutia prijímali v primeranom časovom rámci.

42. Ombudsmanka sa domnieva, že dôvody oneskorenia, ktoré uviedla Komisia, možno pripísať najmä Komisii. Komisia tvrdila, že čas, ktorý potrebovala na riešenie tohto postupu v prípade nesplnenia povinnosti, je spôsobený zložitou právnou situáciou a vnútroštátnou politikou. Je zrejmé, že právne osobitosti federálnych štátov EÚ nie sú pre Komisiu nové a počas 13-ročného obdobia sa vnútroštátne politické prostredie môže niekoľkokrát zmeniť. Táto skutočnosť by sa mala zohľadniť v stratégii Komisie týkajúcej sa postupu v prípade nesplnenia povinnosti. Okrem toho zamestnanci Komisie, ktorí sa zaoberajú sťažnosťami na porušenie právnych predpisov, majú značné odborné znalosti v oblasti práva a mali by byť schopní riešiť zložité právne záležitosti v primeranej lehote.

43. Ombudsmanka však uznáva, že Komisia prijala niekoľko opatrení počas obdobia, keď sa zaoberala týmto postupom. To zahŕňalo opatrenia zamerané na zabezpečenie toho, aby ostatné členské štáty dodržiavali právo EÚ na slobodu usadiť sa (vrátane komunikácie, usmernení a seminárov) a priamy dialóg s nemeckými orgánmi, ktorý sa v priebehu vyšetrovania ombudsmanky jasne zintenzívnil. Ombudsman sa tiež domnieva, že Komisia sa oprávnenne rozhodla počkať na výsledok dvoch uvedených súdnych prípadov [13], aj keď sa pozastavenie postupu v prípade nesplnenia povinnosti na jeden rok, kým sa čaká na výsledok prípadu Visser [14], javí ako dlhé.

44. Komisia uviedla, že omeškanie bolo čiastočne výsledkom jej rozhodnutia viesť dialóg s orgánmi v Nemecku namiesto toho, aby podnikla formálne kroky v konaní o porušení povinnosti. Hoci sa Komisia zaviazala využiť dialóg tam, kde je to možné, s cieľom presvedčiť členské štáty, aby zosúlادili svoje vnútroštátne právne predpisy s právom EÚ, stanovila si aj cieľ zaoberať sa sťažnosťami a postupmi v prípade nesplnenia povinnosti včas. [15] Takýto dialóg určite nemožno použiť ako odôvodnenie neprimeraného oneskorenia v administratívnych fázach postupu v prípade nesplnenia povinnosti.

45. Ombudsmanka dospela k záveru, že Komisia nebola schopná odôvodniť trinásť rokov, ktoré potrebovala na riešenie administratívnych fáz konania o nesplnení povinnosti. **Ide o nesprávny úradný postup** . Keďže Komisia uviedla, že rozhodnutie prijme začiatkom roka 2023, ombudsmanka sa rozhodla, že vydanie odporúčania nebude mať žiadny účel.

Záver

Ombudsmanka na základe vyšetrovania uzavrie tento prípad s týmto zistením:

Komisia nebola schopná odôvodniť trinásť rokov, ktoré potrebovala na to, aby sa zaoberala administratívnymi fázami konania o nesplnení povinnosti. Ide o nesprávny úradný postup.

Vzhľadom na záväzok Komisie prijať rozhodnutie začiatkom roka 2023 ju ombudsmanka vyzýva, aby o tom podala správu do konca marca 2023.

Sťažovatelia a Komisia budú o tomto rozhodnutí informovaní.

Emily O'Reilly európska ombudsmanka

Štrasburg 16. decembra 2022

[1] Takéto prevádzky sú zakázané, ak maloobchodný projekt: a) očakáva sa, že vytvorí viac ako 30 % svojho obratu u zákazníkov žijúcich mimo mesta a jeho okolia („zásada súladu“); b) očakáva sa, že odvedie 10 % alebo viac obratu etablovaných maloobchodníkov („zásada nepoškodzovania“), a c) jeho predajný priestor je v určitom percentuálnom podiele určený pre „príslušný sortiment zameraný na centrum mesta“, ako sú lampy, koberce, kuchynský riad atď. („zásada integrácie“). Podmienka c) sa týka politického cieľa chrániť centrá miest, zatiaľ čo podmienky a) a b) sa týkajú hospodárskych záujmov.

[2] Právo na slobodu usadiť sa je stanovené v článku 49 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

[3] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32006L0123>

[Prepojenie]

[4] Viac informácií o sťažnostiach a postupoch EÚ v prípade nesplnenia povinnosti:
https://ec.europa.eu/info/law/law-making-process/applying-eu-law/infringement-procedure_en

[5] Rozsudok sa týkal mestských územných plánov, ktoré znamenali zákaz maloobchodného predaja tovaru, ktorý nie je objemným tovarom (ako je obuv a oblečenie) v zemepisnej oblasti nachádzajúcej sa mimo centra mesta. Účelom zákazu bolo zachovať životaschopnosť centra mesta a zabrániť tomu, aby v meste boli voľné priestory v záujme dobrého mestského a krajského plánovania. Súdny dvor Európskej únie potvrdil, že: maloobchod je služba a patrí do rozsahu pôsobnosti smernice o službách; smernica o službách sa vzťahuje na maloobchodné prevádzky bez ohľadu na spôsob, akým ju členské štáty regulujú (napríklad prostredníctvom pravidiel plánovania); zákaz predaja nesvetelného tovaru mimo centra mesta je územným obmedzením v zmysle smernice o službách (článok 15 ods. 2 písm. a); ochrana centra mesta môže predstavovať naliehavý dôvod všeobecného záujmu za predpokladu, že je splnená podmienka nediskriminácie, nevyhnutnosti a proporcionality.

C-31/16 *Visser/Raad van de gemeente Appingedam*

<https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=175926&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&>
[Prepojenie]

[6] Správa o inšpekcii sa nachádza na adrese
<https://www.ombudsman.europa.eu/en/doc/inspection-report/en/158614> .

[7] Predbežné zistenia ombudsmanky sú k dispozícii na adrese:
<https://www.ombudsman.europa.eu/en/doc/correspondence/en/158615> [Prepojenie]

[8] *Európsky maloobchodný sektor pripravený na 21. storočie*
<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/ALL/?uri=CELEX%3A52018DC0219> [Prepojenie]

[9] *Praktická príručka na podporu revitalizácie a modernizácie sektora drobného maloobchodu*
<https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/d606c517-4445-11e8-a9f4-01aa75ed71a1/language-en>
[Prepojenie]

[10] Správa o stretnutí medzi Komisiou a vyšetrovacím tímom ombudsmana a o kontrole dokumentov Komisie.

[11] Právnym základom konania o nesplnení povinnosti je článok 258 ZFEÚ.

[12] Okrem veci Visser spomenul vec C-400-08 *Komisia/Španielsko*:
<https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=en&num=C-400/08> .

[13] Ombudsman už v minulosti zastával názor, že je primerané, aby Komisia pred prijatím ďalších krokov v konaní o porušení povinnosti počkala na výsledok súvisiaceho súdneho konania: Rozhodnutie vo veciach 1234/2016/EIS, 1241/2016/EIS, 1717/2016/EIS a

1841/2016/EIS <https://www.ombudsman.europa.eu/en/decision/en/80471>. [Prepojenie]

[14] Z kontrolovaných dokumentov vyplýva, že po rozsudku vo veci Visser v roku 2018 sa Komisia opäť stala aktívnou. To zahŕňalo organizovanie interných stretnutí a výmenu informácií s nemeckými orgánmi v rokoch 2020 a 2021.

[15] V oznámení Komisie „Právo EÚ: Lepšie výsledky pomocou lepšieho uplatňovania práva“:
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=uriserv%3AOJ.C_2017.018.01.0010.01.ENG&toc=OJ%3AC%3A
[Prepojenie]